SVARTA HANDEN

ROMAN AF C. F. RIDDERSTAD.

(Forts.)

Otåligheten i hennes rörelser var alltför liflig för att ej bemärkas af Ange.

— Skulle den vansinniga kanske älska Ankarsparre? föll det henne in, och hon följde henne noga med sina ögon. Ack ja, jag fruktar det, tänkte Ange vidare. Stackars flicka! suckade hon.

— Vill du veta en hemlighet? frågade henne Ange.

— Nej, jag vill icke veta några hemligheter, men låt oss gå, låt oss skynda! Hemligheter äro förbannelser, som kväfva oss. Jag vet det, jag?

— Vill du icke veta, hvem Ankarsparre älskar?

All otålighet försvann vid denna fråga ifrån Rikissa, hon lutade sig litet fram, man skulle kunna tro i mening att förvandla sig helt och hållet till ett lyssnande öra.

— Du svarar mig icke? anmärkte Ange.

— Ack jo, säg mig, hvem han älskar?

— Han älskar — mig! sade Ange, med en viss hjärtlig tonvikt på det senare ordet.

— Er, utropade Rikissa — er?

Och en stråle af så glad, lyckliggjande tillfredsställelse lekte därvid i Rikissas ansikte, att det var en stund af glädje för Ange att betrakta den arma flickan.

— Ack, hur lycklig jag är, som fått se den, han älskar! Men säg, jag får ju älska er, jag också?

— Det lofvar jag dig, men endast med ett villkor, det nämligen att du samtycker att också älska Ankarsparre.

Alldeles omedvetet drog sig Rikissa tillbaka.

— Nej, sade hon, det lofvar jag icke.

— Nå, då för du icke älska mig häller.

— Säg icke det, bad hon; jag skall gärna älska — hon tystnade åter — älska er båda två stammade hon.

Ange fann henne icke alls vansinnig.

— Men Ankarsparre är nu i fara, och då är äfven jag i fara.

— Det är sant det, — låtom oss hasta till hans hjälp!

— Hittar du till Söder?

— Jag bor där.

— Du hittar då också till Mosebacke?

— Det är där, jag bor.

— Låtom oss skynda härifrån!

Då löjtnant Ros och Ankarsparre begåfvo sig ifrån trädgården, togo de vägen genom salongen.

Ankarsparre giek med en kall hälsning förbi sin mor och sin bror, utan att vidare gifva akt på dem. De kände en frossbrytning inom sig; det föreföll dem nästan, som om han inkommit i rummet med en skarp, isande vinterkyla. Då han passerat dem, sågo mor och son betydelsefullt frågande på hvarandra.

Vauvenard trädde däremot utan allt betänkande fram emot honom. Fullkomligt obekant med, ej ens anande, hvad som föregått emellan löjtnant Ros och Ange, förstod han väl icke, huru och på hvad sätt Ankarsparre kommit in i trädgården, men brydde sig ej häller om att taga någon kännedom därom. Han begrep blott, att antagonisterna nu mött hvarandra, och slöt af den kalla vrede, de visade hvarandra, att duellen snart skulle försiggå.

— Ett ord, min baron! Hvad tänker ni nu om världen?

Ankarsparre svarade ej, utan uppmätte Vauvenard endast med en mörk blick.

— Ni känner nu er mor?

— Fullkomligt.

— Och er bror?

— Likaledes.

— Och Konrad?

Denna fråga innebar ingenting förunderligt. Vauvenard hade ganska riktigt beräknat, att friherrinnan och Robert, satta i rörelse mot hvarandra af de enskildheter, han förtrott dem, skulle, för att afleda alla förebråelser ifrån sig, kasta sig öfver Konrad och göra honom till sin gemensamme syndabock. Så hade Vauvenard tänkt sig utgången, ehuruväl, som vi veta, friherrinnans och Roberts samtal tog en annan vändning.

— Och Konrad, upprepade Vauvenard, er gamle troljänare?

— Han skall själf få erfara, herr grefve, hvad jag tänker om honom.

— Nå väl — och Ange? anmärkte grefven därefter.

Ankarsparre vände honom härvid ryggen, men Vauvenard lade sin hand på hans axel och höll honom kvar ännu ett ögonblick.

— Det återstår mig nu blott att äfven visa er, hvad vänskapen är.

— Förlåt mig, herr grefve, jag undanber mig all vidare tjänst från er sida. Mina vänner pröfvar jag allra bäst själf.

— Ännu ett ord, herr baron, hvad tänker ni om mig?

Hvad skulle han svara på denna fråga?

— Herr grefve, yttrade han likväl efter en kort stunds besinning, jag ser i er en hänsynlös och beslutsam, en beräknande och öfverlägsen fiende. Hvarför är ni det, hvad ni vill mig, edra afsikter kan jag ej utgrunda; men ni är icke mindre djärf eller mindre farlig för det. Ni företaller mig som en man, ammad till lif och handling af 1789 och 1792 års revolutionära hänförelser och ingifvelser, döpt af det blod, som den 10 augusti flödade på Paris' gator. Jag vet ej, om ni är en Danton eller en Marat eller något af dem båda; men hvad jag börjar veta, det är att olyckor hota, hvarhälst ni uppträder.

— I Kungsträdgården räddade jag ert lif, herr baron.

— Det är sanning, men en sanning, som förskräcker mig.

— Jag har också nyss afslöjat de faror, som hota er från er närmaste omgifning, från er mor, från er bror, er egen betjänt.

— Ni har rätt — och ändock...

— Ni kan ej tvifla på, att en far i alla afseenden älskar sin enda dotter?

— Ni älskar Ange — jag bör tro det.

— Nå väl, jag vet, att ni älskar henne, och jag inser alltför väl, att ett parti med er skulle vara både en lycka och en ära för mig; men icke dess mindre har jag nog mod att uppoffra dessa fördelar och till min egen skam visa, att hon icke förtjänar er tillgifvenhet.

— Hvad skall jag då tro?

— Ni skall tro, att jag är en man, som förtjänar att af er betraktas med blidare ögon än ni gör, en man, som går sin väg, oberäknadt hvilka omdömen, blida eller ohlida, man än må fälla om honom.

Vauvenard yttrade sig med en viss uppriktighet och dessutom med mycken skenbar sanning.

— Ni skulle vara, yttrade Ankarsparre, en vän till mig? Möjligt. För min del äger jag likväl blott en vän. Och denne vän är icke ni.

— Ni tror således ännu på er fosterbror.

— Ja.

Med en stolt bugning aflägsnade sig Ankarsparre.

Ett kallt löje lekte på Vauvenards läppar. Man måste vara bra säker att hinna sitt mål, för att handla som han.

Med en för alla omärklig rörelse på hufvudet vinkade Vauvenard löjtnant Ros till sig.

— Ni går för att slåss?

— Ja.

— Lycka till! Glöm icke bort, att en stöt är tillräcklig för att göra er af med en obehaglig medtäflare om Anges hand, och att på samma gång förvandla er blifvande svåger till en bland Sveriges rikaste män!

— Jag skall icke glömma det.

I nästa ögonblick bröt hela sällskapet upp; men då Vauvenard sökte sin dotter, för att taga afsked, var hon redan försvunnen. Grefven var emellertid van vid att hon hade sin fria vilja och följde sina infall.

TJUGOÅTTONDE KAPITLET.

Ange och Rikissa. Duellen.

Solen stod i sitt nedgående, aftonens skuggor började utbreda sig, och skymningen tilltog allt mer och mer. Ännu rörde sig människorna på stadens gator, men på ett så stilla, lugnt sätt, som vittnade trötthet efter dagens arbete och omtanke. Alla tycktes återvända till sina hem.

På de minst besökta och trångaste bigator hastade tvenne fruntimmer framåt från Ladugårdslandstrakten. De passerade Enkelhusgränden, helt nära muren vid orangeribyggnaden, (numera borttagen) och krökte af om hörnet till vänster vid närmaste gata. Snart försvunno de i en portgång. Vandrerskorna voro inga andra än Ange och Rikissa.

Länge dröjde det likväl ej, förrän de återkommo. Af försiktighet eller af klokhet hade Ange beslutat att göra en liten förändring i sin dräkt, och man skulle ha svårt att under det grofva ytterplagg, som nu betäckte henne, igenkänna den eljest så eleganta flickan; hvar och en måste i henne se blott en kamrat; en vän till Rikissa.

Ett ögonblick hade Ange för afsikt att taga ett af fadernes ekipage, men i nästa ögonblick förkastade hon det. Nödvändigheten, att fadern ej fick någon kännedom om hvart hon begaf sig, blef bestämmande för henne. Visserligen insåg hon, att vägen skulle blifva lång för att vandrande tillryggaläggas, men hellre det, än att på något sätt uppväcka faderns misstankar.

Möjligt kunde ju vara, att hennes far icke ens själf tänkt på att i något afseende ingripa i duellen — hon kunde nämligen väl befara det, men ej veta det — och hon förkastade med förskräckelse hvarje minsta åtgörande från sin sida, som skulle kunna ingifva honom eller föranleda ett sådant beslut.

Henrik tillsade hon dock att på afstånd följa sig.

Utan att växla några ord hastade de framåt.

Sedan de passerat själfva staden, slussarne och Södermalmstorg, krökte de uppför Glasbruksgatan.

— Jag är trött, började Rikissa slutligen klaga. Dagen är som vägen, den tar aldrig, aldrig slut!

— Äfven jag är trött, men låtom oss skynda! Vi hafva väl ej långt kvar?

— Vi äro snart vid Trappgränden. Vänta litet — vill du veta, hvar jag bor?

Hvarje dröjsmål var för Ange högst oroande.

— Jag bor här — här i n:o 14, fortsatte Rikissa. Ack, du kan veta, hvilken liten, egen vacker värld jag bebor! Människorna, som jag vistas hos, äro väl litet stygga, men jag förlåter dem ändå gärna allt, bara för det är så vackert därinne på gården. Jag skall säga dig — men det är en hemlighet, som du ej får tala om för någon — jag skall säga dig, att jag har en liten vän därinne, som jag håller så mycket af, och som, då jag har några bekymmer, jag anförtror mig åt, och som tröstar och lugnar mig och gömmer mina förtroenden så väl, att ingen kan gömma dem bättre.

Ange hastade framåt; Rikissa drog efter andan och pratade allt däremellan.

— Min vän är en hög och förnäm herre, berättade hon. Om det vore dager och vi hade tid att titta in på gården, skulle du få se en hel liten värld af bara små täcka terasser, den ena öfver den andra. På den öfversta terassen har det hof, som omgifver min vän, sin plats. Hvad jag är stolt, när jag sitter däruppe, midt ibland alla de granna hofmännen, och får berätta sagor för dem! Du kan aldrig föreställa dig, hvad de tycka om mina sagor. Ibland ler min vän åt mig eller nickar sitt bifall med sitt vackra hufvud, och då le och nicka alla de andra med. Ack, hvad jag då är glad!

— Men hvem är din vän då?

— Du skall bli bekant med honom och hålla af honom, du som jag — du lofvar ju att komma till mig?

— Jag skall komma till dig — men låt oss nu gå vidare!

— Tyst — hör du ingenting?

— Steg, som närma sig — Jo, jag hör.

— Här är trappgränden — fort upp!

Henrik stannade.

— Det är grefvens, er fars, steg, hviskade han. Jag känner igen gången.

De hastade uppför trappan. Här, i den smala gränden, var det ganska mörkt. Ange märkte, att trappan var af bräder, emedan ljudet ej mer förrådde deras steg.

Den efter dem kommande krökte äfven efter dem uppför trappgången.

Anges hjärta klappade.

Äfven hon trodde sig igenkänna sin fars steg.

Således hade hon icke misstagit sig i sin fruktan, då hon befarade, att fadern afsåg att på ett eller annat sätt inblanda sig i duellen emellan Ankarsparre och Ros. Hvad ämnade han väl?

Om blotta föreställningen emellertid väckt hennes förskräckelse, huru mycket mera uppjagades den icke nu af vissheten därom.

— Hvar skola vi gömma oss? susade rädda ord från Anges sida. Att nu blifva uppfäckta af honom vore att förlora allt.

— Här, här!

Mynningen af öfre Glasbruksgränden stötte där intill Trappgränden. De drogo sig dit.

Den kommande hastade trapporna uppföre och försvann snart.

Det var verkligen Vauvenard.

Ange och Rikissa reste sig åter upp. De hade undgått faran och andades nu lätt.

— Jag skall följa honom, förklarade Henrik, vill ni icke det, fröken?

— Jo, jo, gör det!

Henrik ilade efter Vauvenard.

De långa och många mödosamma trapporna voro omsider tillryggalagda, och Ange och Rikissa inträdde genom porten till den promenadplats, som, bildad af tvenne öfver hvarandra liggande terasser, utgör, hvad man egentligen menar med Mosebacke.

Få höjder, om ens någon, kunna skänka åskådaren en mera storartad anblick än denna. Stockholm med sina omgifningar, med alla sina vexlande utgreningar, och öfverraskande utsikter, vittnande om en skön, härlig nordisk hufvudstads slösande naturrikedom, ligger här framför hans fötter. Om någon betviflar hufvudstadens praktfulla, storartade karaktär, bestrider den äran att vara en af världens skönaste städer, så visa honom upp på denna höjd, låt ditt finger blifva hans egas cicerون, och på samma gång hans tvifvel måste försvinna, skall han intagas af den största och lifligaste, om ock den tystaste, beundran. I det ögonblick, jag skrifver dessa rader, står jag på denna höjd. Lik en färglagd, solbelyst, vidsträckt karta ligger staden nedom mig; med en blick ser det tag öfverallt lefver det: det är en i tusende växlingar och färger lefvande karta, en karta, ritad och kolorerad af guds eget skapande, allsmäktiga finger. Man ser icke här ett Venedig, uppvuxet ur ett smutsigt estuarium, man har icke här framför sig ett fläckt Petersburg, uppträdt och grundlagdt på den vidsträckta ytan af ett sumpigt träsk; liksom Rom är Stockholm byggt på kullar, men kullarne äro icke blott sju, de äro snarare sjuttiosju, och emellan dem slingra sig klara, blå vikar, på hvilkas vågiga, af vindarne krusade ytor hvita segel skymta, brokiga flaggor vimla, och från hvilkas stränder den friskaste grönska döftar oss till mötes från täcka lundar och vidsträckta fält. Hvar är naturen storartad, hvar är den skön, om icke här?

Men vid den tid på dagen, då Ange och Rikissa inträdde inom det skrank, som omger den öfversta platån, såg man icke allt detta. Aftonen var långt framskriden, och dess slagskuggor kastade redan sitt mörker öfver den stora taflan.

— Hör du, anmärkte Ange lyssnande, hör du!

— Man talar därborta, anmärkte Rikissa, jag igenkänner Ankarsparres röst — låtom oss gå ditåt!

— Min Gud, nej! Bättre är att gömma oss någonstädes här, men så, att ingenting undgår oss. Endast i nödfall vill jag träda fram. Vet du någon plats, Rikissa, där vi kunna se och höra allt, utan att själfva blifva sedda?

— Här är icke brist på sådana ställen — följ mig!

Och de nedstego utför en trappa till den mellersta terassen. På ena sidan om den reste sig ett naket stockvirke, uppbärande liksom ett golf eller en därofvanom befintlig altaranläggning, som utgjorde den öfre platåns mest utskjutande del; på den andra sidan sträckte sig en smal, men lång byggnad: det var en kägelbana.

— Låtom oss stanna här, yttrade Ange.

— Vi måste längre fram. Jag hittar vägarna här — frukta ingenting.

— Blott vi därifrån kunna se, hvad som tilldrager sig.

— Ingen fara! För mig är det nu den klaraste dag. Om dagen tycker jag, att det är natt, men om natten — o, hvad natten är vacker!

Rikissa tycktes ha blifvit mycket klokare och lugnare, sedan hon beträdt platsen, där hon kände sig hemmastadd.

— Jag följer dig, gå förut!

De anlände till en trappa, som åter bar uppföre.

— Detta ställe är af en ganska egen beskaffenhet, hviskade Ange.

— Här är terrass öfver terrass, trappor öfver trappor, under öfver under.

Bakom dem, där de stodo, på afsatsen mellan tvänne i rät vinkel mot hvarandra befintliga trappor, låg en bygnad.

— Om vi bli öfverraskade här, yttrade Rikissa, skjuta vi upp dörren bakom oss, och vi ha sedan ingenting att frukta; jag behöfver blott kasta på haspen innanför dörren.

— Hvad är det för en bygnad? Hvem bor här? Känner ni folket?

— Byggnaden är obebodd; den är uppsatt för besökande om sommaren. Den innehåller blott ett rum: det är ett skänkrum. Nu står det alldeles öde.

Häftigt uttalade ord nådde dem från den öfre platån i detsamma.

— Är ni färdig? frågade den ena rösten.

— Färdig! genmälde den andra.

— Låtom oss då börja. Det är skumt, men värjspetsarne hitta nog vägen. Min är van vid skumrasket.

— Er värja är en god vägledare för min.

— Ett ord likväl, innan vi begynna. Har ni några oafslutade affärer med världen, så anförtro mig dem — men gör det kort och godt, och, vid min ära, jag lofvar att uträtta dem.

Det var löjtnant Ros som talade.

— Sköt edra egna affärer, herr löjtnant, och befatta er icke med mina.

Ange igenkände Ankarsparres röst.

— Som ni vill.

Allt hittills hade Ange med mycket lugn tänkt på striden mellan Ankarsparre och löjtnant Ros, enär hon ansåg den förre icke kunna ha något att befara af den senare, icke därföre att hon kände hans förmåga att föra sitt vapen, utan helt enkelt därför att, då hans bild visade sig skuggfri och ren i hennes hjärta, han äfven framstod där utrustad liksom med alla manliga, ädla och goda egenskaper. Efter hvad som tilldragit sig på Ladugårdslandet, hade detta föreställningssätt om honom vunnit en styrka, som gjorde henne själf i tron på honom starkare än någonsin. Då hon emellertid nu hörde Ros tala med en själfförtröstan, en säkerhet, en öfverlägsenhet, som om han icke det ringaste ifrågasatt en för sig olyckligt utgång, vaknade ängslan och tvo hos henne.

Ljudet af de hvarandra korsande värjorna nådde i detsamma hennes öron.

af den lektion i fäktkonsten, som Ankarsparre gaf Pistol, veta vi, att han med skicklighet, till och med med mästerskap, förde sin värja; men löjtnant Ros var icke mindre skicklig. Att föra sin värja väl är också en krigares plikt. Båda två insågo snart, att en hård strid förestod emellan dem, och att det var rådligast att vara på sin vakt. Naturligtvis ökade skumrasket svårigheten däri. Konsten består i att alltid hafva en lätt beröring med motståndarens klinga, utan att tynga emot den, snart sagdt utan att lämna honom känning af sin egen värja. För att utforska hvarandras styrka, genomgiek man, liksom vid en fäktskola, alla öfliga stötar och paradier. Det var ett försiktigt förspel, ett slags rekognoscering med värjspetsar, utan att någon af dem egentligen hoppades att under denna inledning komma till målet.

— Låt oss nu icke leka längre, ropade Ros — vi känna ju hvarandra nu, eller huru?

— Vi få snart se! genmälde Ankarsparre.

— Tunnor tusan, svor den förre, jag känner en varm bloddroppe rinna längs värjan på min hand — ni är sårad.

Ange torkade med handen en svettdroppe ur sin panna.

— Misstag, förklarade Ankarsparre; ni har själf sårat er, då ni ville parera min stöt.

Den arma Ange log af glädje.

Ange hade med spanande blick sökt efter sin far och Henrik, men ej kunnat upptäcka någondera.

— Rör er icke! hviskade Rikissa slutligen så sakta, att en vind ej kan hviska saktare.

— Hvad är det?

— Var för all del tyst! Se ditåt! Och hon tog Anges hand och förde den upp i den riktning, dit hon ville att hon skulle se.

— Jag ser ingenting.

— Se mot himmelen! Emellan de där molnen, som dela sig, märker ni en ljusning.

— Ja — än sedan?

— Midt i denna ljusning ser ni svarta, fina streck, korsa och fläta sig om hvarandra.

— Nå väl?

— Grenarne af ett träd här ofvanför oss skymma på det sättet bort ljusningen däruppe. Vi stå så, att vi se trädet uppe i himmelen — ni förstår mig ju?

— Jag förstår dig.

— Midt i de små, i hvarandra invecklade svarta streken synes en skugga, liksom en hopböjd, krokig figur. Ni ser ju den?

— Jag ser den! Det är något af en större greu, som skjuter upp på det sättet.

— Tro icke det; det är en människa. Ser ni — skuggan rör sig.

— Trädkronan rör sig för vinden, för blåsten.

— Som ni behagar; men det blåser icke. Sänk nu ögat litet.

— Jag sänker det.

— Ser ni vid nedersta delen af stammen, som också synes emot himmelen, en utskjutande skugga, liksom skuggan af en stubbe?

— Hvad vill du säga?

— Den där trädstammen känner jag mycket väl. Den är rak som en tall och äger icke någon sådan där utväxt.

— Skulle det också vara...

— En människa, ja! Jag såg nyss hans ögon glimma till. Skuggan uppe i trädet är Henrik, skuggan vid trädets fot är er far.

Striden mellan Ankarsparre och Ros hade under tiden utveeklat hela sin häftighet. Såret, som Ros af egen oförsigtighet fått i sin hand, förargade honom mer än det plågade honom. Med ursinnighet avanserade han mot Ankarsparre. Denne mötte honom med allt det lugn, som en god värja och en säker arm ingifva. Kittlad af oupphörliga anfall, blef slutligen äfven han het. Vapnen dansade fram och åter i rena linier, och någon gång flög en gnista ur de goda stålklingorna. Lif och död berodde på hvarje parad, hvarje stöt.

Då Ros först anlände till platsen, hade han varit nära att snafva omkull på en blomsterrabatt, hvars ena ända alltför långt utsköt på själfva gången. Han erinrade sig detta, och beslöt att anfalla Ankarsparre så häftigt, att han tvingades att draga sig tillbaka åt det hållet. Obekant med platsen, borde han, allra hälst om han i detsamma angrepe, snafva på rabatten och falla baklänges, då en enda skicklig stöt på en gång skulle afgöra striden.

När ni gör er sommartripp, glöm då ej att taga med er en butelj Chamberlan's colic, cholera and Diarrhoea Remedy. Man kan ej få det å tågen eller ångbåtarna. Ombytet af vatten och klimat kan medföra ett plötsligt anfall af diarré, hvarföre det är bäst att vara försedd. Säljes hos alla handlande.

ALDRIG UTAN EN FLASK

36 James St.
South Hamilton,
Ont.
Den 19 juli 1910
"Vi äro aldrig utan pavin Cure i vårt stall, emedan vi anse det som den bästa hästmedicin. Vi ha alltid haft spatt därmed.
J. Irwin,
Van Fleet.

Kendall's Spavin Cure är ett säkert botemedel mot Spatt, ringben, Curb, ledsvullnad, sträckning, vrickning, lamhet. Det bästa kemliniment. $1. för en flaska — 6 för $5. — hos alla handlande. Fråga efter "A Treatise on The Horse", eller skrif till

Dr. B. J. Kendall Co., Enosburg Falls, Vt.

BOYD'S Bröd

Det finnes olika sorters bröd. Försök våra limpor och ni skall känna skillnaden. Våra kunder föredraga dem därför att de äro hälsosammare och hålla sig färska längre än vanliga limpor.

Fråga efter vårt bröd hos eder handlande, eller telefonera så komme vår vagn.

BAGERI:
Cor. Spence St. & Portage Ave.
Phone Main 1030.

Canadas Nordvest

HOMESTEAD-LAGEN.

Alla sectioner med jämna nummer af kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna fås som fria homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj, samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af en kvartsection å 160 acres (omkring 130 svenska tunnland).

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, där landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller hos respektive lokala landkontor erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10,00 erlägges för tillträde.

Homestead skyldigheter.

Under den nuvarande homesteadlagen skola skyldigheterna fullgöras på följande sätt, nämligen:

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en tid af minst tre år.

2) Om fadern (eller modern om mannen är död) till en person som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, fylles bofastskyldigheten under tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader och moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller certifikat för utfäendet af sådant patent attesteradt i den ordning som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheterna under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som äges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

Med "grannskap" här ofvan menas antingen samma township eller ett därmed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vilja tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jämte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlämnas vid slutet af de tre åren till den lokala landagenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren 6 månader förut gifva skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordväst Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjänstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjälp för att tillförsäkra sig ett lämpande stycke land. Tydliga underrättelser med afseende på land, skogskol- och minerallagarna samt om kronolanden i järnvägsbältet i British Columbia, erhålles på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller af alla Dominion Land agenter i Manitoba.

W. W. Cory,
Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa fribemmán, hvarom ofvanstående förordning handlar finnes tusetnals acres af bördigt land tillgängligt för arrende eller köp från järnvägarna eller andra firmor.

"Hur svenska stålet biter" o. s. v.

Direkt från Eskilstuna importerade, E. A. Bergs prisbelönta, världsberömda, garanterade RAKKNIFVAR:

N:r 10. Tunn klinga, nickelrörhak $1.00
N:r 12A. Hel klinga, ½ konk. slipad, etsad, ... $1.60
N:r 12E. Hel klinga ½ konk. slipad, elfenbenskaft, etsad, $2.00
Skomakareknifvar, raka och svängda, ... 25c.
Konstknifvar ... . från 40c. till $1.50
Tälj- och slaktknifvar pr st..... .... 40c. till 90c.

Alla knifvar äro garanterade, och pengarna återlämnas om de ej utfalla till belåtenhet. Insänd beloppet genom "postal note" och godset sändes pr post portofritt. Uppgif fullständig adress!

E. WIDEEN. Blackfolds, Alta.
Ref.: The Merchants Bank, Red Deer, Alta.

Prenumerera på

FREE PRESS

vestra Canadas största engelska dagliga tidning och Winnipegs ledande nyhetstidning. Dess valspråk är "frihet i handel, frihet i religion, jämlikhet i borgerliga rättigheter". Morgonupplagan kostar 50c. pr. månad, aftonupplagan 25c. pr månad. Den ägnar skandinaverna särskild nyhetsafdelning under rubriken "Scandinavian News", redigerad af C. Albin Jones.

REDWOODS

MINERAL-VATTEN
— OCH —
LÄSKEDRYCKER

som i fråga om kvalitet ej kunna öfver träffas af andra fabrikat. "GOLDEN KEY" är vårt fabriksmärke.

E. L. DREWRY, BRYGGERI